

tom vědět, kdy člověk zemře, když neznám aspoň jednu z těch dalších tří odpovědí?

A proč jsem zjevně jediná osoba na zemi, která tahle čísla vidí? Proč si osud pro tak krutý dar vybral zrovna mě?

Tyhle otázky jsem si položila už aspoň milionkrát, a pořád na ně hledám odpověď. Myslím, že nejspíš ani žádná neexistuje, protože vědět, kdy někdo zemře, nikdy nic nezměnilo. Jsem jen posel.

To mi máma říká celou dobu, zvláště když některý z mých klientů nevezme mou zprávu moc dobře. Ani vědomí, že nemůžu udělat nic, čím bych jim mohla pomoci, mi ale nepomůže, abych se cítila líp.

Před několika lety, když máma přišla o práci na poloviční úvazek, jsem začala číst cizím lidem. Věděla jsem, že si dělá vážné starosti o peníze, a tak jsem proti jejímu návrhu účtovat lidem za sdělení jejich data úmrtí ani moc neprotestovala. Po pomalém rozjezdu nyní máme asi dvanáct zákazníků za měsíc.

Vzadu v domě máme malou místnost, kam je máma ráda usazuje. Místnost je tmavá a ponurá. Pokud tam nesedí klient, nikdy tam nechodím.

Když provádím čtení, musím se soustředit na čelo dané osoby. Čísla jsou vždy stejná: docela malá, menší než centimetr. Jsou černá a tenká, ale dokonale vykreslená, jako kdyby byla vytištěná na smutečním parte. Vznášejí se nad čelem každého člověka, kterého vidím – dokonce i na fotografii nebo videu. Proto nechodím do kina a nedívám se ani na televizi. Vím, kdy každá hollywoodská hvězda zhasne.

Abych čísla zřetelně viděla, potřebuju být metr, metr a půl od člověka, protože jsou malá a tenká. Když někdo nosí klobouk,

má ofinu nebo velmi tmavou kůži, musím být ještě blíž. Pokud stojím dál než metr a půl, čísla vidím rozmazaně jako matné tečky – nepostřehnutelné skvrny na jinak zřetelných obličejích. Kdykoli kráčím chodbami své střední školy, ty skvrny jsou mi stálou připomínkou, že smrt je všudypřítomná.

Snažím se nemyslet na lidi, kterým už nezbyvá mnoho let. Moc mi to ale nejde. Míjím je na chodbách školy nebo je potkávám ve městě a mám nutkání na ně mrknout. Jejich čísla se mi rozsvěcují v hlavě jako výstražná světla při dopravní nehodě a vyhrožují mi, že nesmím jen tak projít kolem a zapomenout na to, co jsem viděla.

Zvládnout to je někdy opravdu těžké, a tak jsem si před několika lety začala psát deník, do kterého zapisuju data úmrtí lidí, které znám nebo které jsem potkala. Přidávám asi deset až patnáct jmen za měsíc – i všechny své klienty, a to mi pomáhá se s tím vyrovnat.

Zpočátku jsem ta čísla – ta data úmrtí – viděla jakou souvislou řadu číslic, ale teď je moje mysl odděluje tečkami.

28. 6. 2021. To je mámino. Vyrůstala jsem s vědomím, že zemře, když mi bude třiadvacet. A být v třiadvaceti sirotkem, to je příliš brzo.

Nicméně, máma se o sebe stejně nestará. Kouří, pije, ale hlavně je jí to jedno. Od tátovy smrti.

Rok poté, co jsme ho ztratily a přestěhovaly se do hodinu a čtyřicet minut vzdáleného Poplar Hollow, jsem začala všem, koho jsem potkala, říkat, kdy zemřou. Byla jsem malá, sedmiletá holčička, která vyrazila na misi zachránit všechny, které jen mohla. Nebylo překvapením, že jsem nezachránila jedinou duši.